



Ἡ Πόλις Ἀμβούργον.

## ΤΟ ΛΥΚΑΓΓΕΣ.

ΦΩΣ ἱλαρὸν τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ πληροῦ  
Τῶν ἀστρῶν ἀραιοῦνται οἱ φωτανγεῖς σωροί.

Σπαιρεία ώραία! μαγευτικὴ στιγμὴ!  
Γλυκείας δρόσου χάινουν τὴν φύσιν σταλαγμοί.  
Τὸ φῶς μετὰ τοῦ σκότους συγχέοντ' ἀναμιξί·  
Ἄεν εἶν' ἡμέρ' ἀκόμη, δὲν εἶναι πλέον νύξ.

Ἐκ τοῦ γλυκίους ζόφου προκύπτουν βαθμηδὸν  
Βουνά, κοιλάδες, δάση, καὶ λόφοι σωρηδόν,  
Κ' ἡ λίμνη ἤτις στίλβει ὡς κάτοπτρον μακρὰν,  
Κ' ἡ κόμη ποῦ εἰς ἄκραν ὑψοῦται φαλακράν.

Ἀπὸ τοὺς κόλπους ἤδη ἀφθόνωσ τῆς Ἀύγης  
Τὸ φῶς ὡς ἐκ μεγάλης προχέεται πηγῆς,  
Ἀπλοῦται, κυματοῦται, τὴν φύσιν πλημμυρεῖ,  
Κ' εἰς τὴν ἡμέραν πλέον ἢ νύξ ὑποχωρεῖ.

Τὸν ἔμνον τὸν γλυκύν των καὶ τὸν ἐωθινὸν  
Προανακροῦν ἤδη τὰ ἔθνη τῶν πτηγῶν.  
Τί στεναγμοὶ ἀθῶοι! στροφαὶ περιπαθεῖς!  
Τί ἐρωτος καὶ πόθου ἐκφράσεις ἀληθεῖς!

Πλὴν ποῖος τοὺς ἀέρας ἤχος γλυκὺς δονεῖ;  
Ἄ! εἶναι τοῦ σημάτρου ἢ πρωϊνὴ φωνή,  
Ἦτις, ἐνῶ τὰ πλήθη καλεῖ εἰς τὸν ναόν,  
Ἐγείρεται ὡς ἔμνος ἀγνὸς πρὸς τὸν Θεόν.

Ἦδη φωνὰς ἀκούω καὶ πάταγον ποδῶν  
Τὰ πλήθη πλημμυροῦσι τὴν τοῦ ναοῦ ὁδόν,  
Κ' ἡ χίμα ἢ πενθοῦσα, κ' ὁ γέρον ποῦ κρατεῖ  
Τὸ βᾶκτρον του, καὶ κύπτων καὶ τρέμων προπατεῖ.

Οἱ φθόγγοι τῶν ψαλλόντων προῤῥέουν ἠσυχῆ,  
Ὡς κύματα θαλάσσης λεπτὰ καὶ συνεχῆ.  
Ἄλλ' ὡς ἐκ ξεφρυγῶν ἐνίοτε πνοῶν  
Γενᾶται μέγας λαίλαψ μαινόμενος, βοῶν,

Ἡ προσερχὴ ὁμοίως ἢ τέως ταπεινὴ  
Ἐψοῦται, καὶ τὸν θόλον τοῦ ἱεροῦ κλονεῖ,  
Καὶ ἤδη ὡς βαρεῖα βροχτὴ ὑπερρεφῶς  
Ἐγείρεται τὸ « Ἀόξα τῶ δειξάντι τὸ φῶς! »

Χαῖρε, γλυκεῖα Μοῦσα! σ' ἀφίνω καὶ πετῶ  
Ὅπου τὸ θεῖον ἄσμα ἀκούεται αὐτό·  
Μετὰ τοῦ ἄλλου πλήθους ὑπάγω καὶ ἐγὼ  
Τὸν Πλάστην νὰ συμμάλλω καὶ νὰ συνευλωθῶ.